

บารมีหลวงพ่อดีใจช่วยให้ปลอดภัย

ประพนธ์ ศรีหนองบัว

R7015

ดิฉันได้รู้จักคุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ โดยการแนะนำจากพี่สาวของดิฉัน หลังจากนั้นคุณลุงบุญส่ง ก็แนะนำให้ไปกราบหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน ดิฉันก็เลยตกลงไปกับพี่สาวและเพื่อน ๆ ของพี่สาวในวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

เดินทางจากขอนแก่นถึงวัดอัมพวันใช้เวลาประมาณ ๖ ชั่วโมง ถึงวัดเวลา ๓ ทุ่มครึ่ง หลวงพ่กำลังรับแขกอยู่ พวกที่ไปด้วยกันก็พากันเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่ หลวงพ่ท่านให้อวาทหลายอย่าง สุดท้ายถามว่า “จะพากันกลับหรือจะค้างที่นี่”

คนที่ไปด้วยกันบอกว่า “กลับ ขอรับหลวงพ่”

หลวงพ่ท่านบอกว่า “กินข้าว กินน้ำ ก้นหรือยังล่ะ”

เขาตอบว่า “กินแล้วขอรับหลวงพ่”

หลวงพ่บอกอีกว่า “คืนนี้ไม่ต้องกลับหรอก พักผ่อนให้สบาย แล้วค่อยกลับ”

มีเสียงตอบว่า “ไม่ได้หรอกขอรับ จะรีบไปรับงานเขาให้ทัน”

หลวงพ่เลยบอกว่า “อย่างนี้แหละ เวลาเราห้ามอะไร มันไม่ฟังหรอก บทมันจะกลับห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง จะพากันไปตาย มันไม่รู้จัก”

พวกที่ไปด้วยกันจะกลับทำเดี่ยว หลวงพ่ท่านห้ามแล้ว ห้ามอีก ก็ไม่ได้ผล ตกลงก็กลับในคืนนั้น

พอมาถึงสามแยกอำเภอมัญจาคีรี เวลา ๒.๕๕ น. รถที่กลับมาก็เกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำข้างถนน

ด้วยบุญบารมีของหลวงพ่ ท่านช่วยแม่เมตตาอุทิศบุญกุศลให้ทุกคนในรถปลอดภัย จากอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่หนัก หรือถึงกับเลือดตกยางออก

มีแต่ดิฉันซึ่งนั่งท้ายรถได้รับบาดเจ็บเพียงคนเดียว คือ กระดูกไหปลาร้าข้างขวาหัก

พอดีมีรถทหารผ่านมา เพื่อนก็เลยช่วยกันทุบกระจกให้คนในรถคลานออกมาทีละคน ซึ่งตอนนั้นดิฉันรู้สึกปวดตรงที่ไหปลาร้ามาก จนไม่ทราบว่า จะออกทางไหน ในใจก็ถึงแต่หลวงพ่ให้ท่านช่วย

ดิฉันตั้งสติได้ประมาณ ๓ นาที ก็ร้องบอกพี่ที่เขาออกไปแล้วว่า “ช่วยหนูหน่อย กระตุก ไหล่ลาร้าหัก **ไม่รู้จะออกทางไหน**” พอดีสามีนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาก็เลยช่วย

หลังจากคนในรถออกมาหมดแล้ว ทหารที่มาช่วยก็เลยมาส่งที่โรงพยาบาลมัจฉาศิริ ดิฉัน ได้รับการฉีดยาแก้ปวด ๑ เข็ม

หลังจากนั้นพี่ที่ไปด้วยได้โทร. ให้รถจากขอนแก่นไปรับมารักษาตัวที่โรงพยาบาลขอนแก่น พี่ที่ไปด้วยกันได้โทรศัพท์ไปหาคุณลุงบุญส่ง

คุณลุงบอกว่า “เมื่อคนนี้ กลังจากพวกขอนแก่นกลับมาแล้ว หลวงพ่อหนึ่งแม่เมตตาให้พวกขอนแก่นทั้งคืนเลย ถ้าไม่อย่างนั้น คนที่หนึ่งมาในรถคงจะมีคนตาย หรือไม่ก็บาดเจ็บมากกว่านี้”

หลังจากนั้นดิฉันก็ได้รับการรักษาที่ ร.พ.ศ.ขอนแก่น หมอนัดผ่าตัดวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๓๕ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ก็มารับดิฉันเข้าห้องผ่าตัด

ดิฉันนึกถึงหลวงพ่อบุญบารมีของหลวงพ่อบุญช่วยให้ได้รับความปลอดภัยจากการผ่าตัดด้วยเถิด

หลังการผ่าตัด เมื่อรู้สึกตัว อาการปวดก็เริ่มขึ้นจนนอนไม่ได้ ตอนนั้นดิฉันพอรู้เรื่อง ก็บอกสามีที่เฝ้าดูอาการว่าให้ไปหยิบรูปหลวงพ่อบ้านมาให้

ตอนนั้นเย็นมากแล้วจะนอนก็นอนไม่หลับ พอจะหลับตาก็มีเสียงรบกวน พี่พยาบาลก็มาฉีดยาให้ บอกให้นอนพักผ่อนมาก ๆ แต่ดิฉันก็นอนไม่หลับ

พอดีสามีนำรูปหลวงพ่อบุญบารมีมาให้ ดิฉันจึงนอนสวด และขอให้หลวงพ่อบุญช่วยให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดและอันตรายทั้งปวง หลังจากนั้นก็หลับได้ตลอด จนกระทั่งออกจากโรงพยาบาล

ต่อมาดิฉันก็ได้ไปทำงานวันแรกคือวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๓๖ ซึ่งตรงกับวันที่พี่ชายของดิฉันเอาของใส่รถไปขาย ซึ่งในรถมีรูปหลวงพ่อบุญบารมีติดอยู่ ๑ แผ่น นอกนั้นไม่มีอะไรอีก

พอมาถึงปากทาง อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์ รถของพี่ชายสายพานขาด จึงได้จอดรถและนั่งสามล้อไปซื้อสายพานใหม่ พอไปถึงได้ประมาณ ๑๐๐ เมตร รถบิกอ็อปไม่ทราบมาจากไหนชนเข้าด้านหลังรถสามล้อ

มีคนตาย ๒ ศพ คือ คนขับสามล้อและภรรยา เหลือแต่พี่ชายของดิฉันเท่านั้นที่รอด เขาจึงนำพี่ชายไปรักษาตัวที่ จ. กาฬสินธุ์

เมื่อเวลา ๑.๐๐ น. มีคนมาบอกว่าพี่ชายชื่อ **นายอุทัย โคทนา** ถูกรถชนบาดเจ็บสาหัสนอนรักษาตัวอยู่ที่ ร.พ.กาฬสินธุ์ ให้ดิฉันไปดูอาการด่วน

หลังจากดิฉันขออนุญาตหัวหน้าเวร ไปดูอาการของพี่ชาย ภาพที่เห็นน่าตกใจมาก คือ ศีรษะแตก ไม่มีหนังหุ้มกะโหลก ซึ่งตอนนั้นอาการเป็นตายเท่ากัน ขาหัก กระดูกหลุดออกมาข้างนอก

ตอนนั้นไม่ทราบจะทำอย่างไร นึกถึงหลวงพ่อดลตลอดเวลา ดิฉันเลยติดต่อให้คุณลุงบุญส่งช่วย คุณลุงบุญส่งบอกว่า “ไม่เป็นไร เดี่ยวจะติดต่อกับหลวงพ่อบ้านให้” บอกให้ดิฉันทำใจเย็น ๆ ไว้ และหลวงพ่อบ้านจะช่วยแผ่เมตตาให้

พอมาถึงเตียงคนไข้ เห็นพี่ชายนอนไม่หลับ ปวดศีรษะและขามาก แม้ได้ยาแก้ปวดแล้วอาการก็ไม่ดีขึ้นเลย

พี่พยาบาลก็มาบอกว่า ต้องให้เลือด เพราะคนไข้เสียเลือดมาก และจะต้องทำการผ่าตัดภายในคืนนี้ ถ้าเลือดไม่ถึงก็จะไม่ได้ทำการผ่าตัด และได้แนะนำให้ไปจองเลือดที่ห้องเลือด แต่ปรากฏว่า ทางห้องเลือดไม่มีเลือดมาก พอที่จะให้นายอุทัยได้ ก็เลยขอให้ญาติไปให้เลือด

ดิฉันไม่มีทางออก ไม่ทราบจะทำอย่างไรก็เลยกลับมาที่บ้าน มาหนึ่งสวดมนต์ แต่ในใจของดิฉันตอนนั้นนึกถึงแต่หลวงพ่อบ้าน ขอให้หลวงพ่อบ้านช่วยแผ่เมตตามาถึงนายอุทัย โคทนา ซึ่งนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

หลังจากสวดมนต์เสร็จ ดิฉันก็กลับไปดูพี่ชายเวลาประมาณ ๒ หุ้ม หมอมือคำสั่งให้พี่ชายไปเข้าห้องผ่าตัดโดยที่ไม่ได้ให้เลือด

เวลา ๖ หุ้ม พี่ชายออกจากห้องผ่าตัด รู้สึกตัวดี แต่บ่นปวดศีรษะมาก ที่ขาปวดพอทนได้นอนร้องครวญคราง พยาบาลมาฉีดยาแก้ปวดให้ แต่ก็ยังไม่ได้นอน พอดีดิฉันมีรูปหลวงพ่อดิตตัว ๑ แผ่น จึงนำไปติดไว้ที่หัวเตียงนอน หลังจากนั้นพี่ชายได้หลับเป็นพัก ๆ แต่ก็ยังปวดศีรษะอยู่เหมือนเดิม วันต่อมาอาการต่าง ๆ ค่อยดีขึ้นจนหมออนุญาตให้กลับบ้าน

พอพี่ชายของดิฉันออกจากโรงพยาบาลแล้ว ดิฉันก็ไปทำงานที่โรงพยาบาลตามปกติ ดิฉันเข้าเวรบ่าย ตั้งแต่ ๔ โมงเย็นถึง ๖ หุ้ม

ออกเวรมาที่จอดรถ สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด ดิฉันจึงขอให้เพื่อนที่ทำงานด้วยกันมาส่งที่บ้าน

ขณะอยู่ระหว่างทางดิฉันเห็นคนขับรถมอเตอร์ไซด์ รู้สึกว่าเมามาก ซี่รถไม่ตรงทางเลย จึงบอกให้เพื่อนจอดรถให้รถของเขาผ่านไปก่อน

เพื่อนกำลังจะจอดรถพอดี มอเตอร์ไซค์คันนั้นก็มาชนตรงที่ดิฉันนั่งอยู่ แต่ก็ไม่เป็นอะไร รุ่งขึ้นเช้า สามีของดิฉันก็ไปดูรถของดิฉันที่จอดอยู่ ปรากฏว่ารถไม่เป็นอะไรเลย ติดเครื่องก็ง่าย

ดิฉันมานึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วก็ขนหัวลุก เพราะว่าก่อนจะลงจากตึกทำงาน ดิฉันก็ยกรูปของหลวงพ่อกำนันเหนือศีรษะ แล้วขอให้ดิฉันเดินทางถึงบ้านโดยปลอดภัย

หลังจากนั้นมา ดิฉันก็อัญเชิญรูปหลวงพ่อดิตตัวไปไหนต่อไหนตลอดเวลา

มีวันหนึ่งที่ดิฉันลืมนำรูปไปด้วย ออกจากบ้านจะไปเข้าเวรตีเวลา ๕ ทุ่มครึ่ง พอมาถึงทางแยกที่จะเข้าโรงพยาบาล ไม่ทราบว่าสุนัขมาจากไหน วิ่งตัดหน้ารถของดิฉัน

ดิฉันเสียหลักล้มลงไปนอนอยู่กับพื้น มองหารถที่จะผ่านมาก็ไม่มี ดิฉันตั้งสติพยายามจะลุก แต่ก็ลุกไม่ไหว คนที่อยู่บ้านริมถนนเลยลงมาดู และช่วยให้ลุกขึ้นและนำส่งโรงพยาบาล

แต่ก็ไม่เป็นอะไรมาก ศีรษะแตกนิดหน่อย มีแผลตามแขนและขาเท่านั้นเอง และได้นอนพักที่ตึกทำงาน

รุ่งขึ้นเช้าให้เพื่อนที่ทำงานมาส่งกลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้านสามีถามว่า **“ซักรถเร็วมาใช้ไหม”** ดิฉันบอกเขาว่า **“ไม่เร็ว ประมาณ ๔๐ กม./ชม.”**

ดิฉันจึงบอกสามีว่า ไม่ได้นำรูปของหลวงพ่อกไปด้วย เพราะติดอยู่ที่เสื้อแขนยาวซึ่งเพื่อนได้ยืมไปใส่

เรื่องทั้งหมดที่เล่ามานี้ เป็นความจริงที่เกิดกับดิฉันโดยตรง

ขอฟ้าประทานพรให้หลวงพ่อกำนันจงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนทุกชั้น ตลอดไปด้วยเทอญ

นางประนอม ศรีหนองบัว
๔๗/๒๕ ซ.สุขสบาย บ้านโนนทัน
ต.ในเมือง อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐